

Arrest

nr. 51 839 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, ter kennis gebracht op 26 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 1 oktober 2009 bij het Belgische Consulaat-generaal te Marokko een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging (type D).

1.2 Op 25 januari 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot uitstel inzake de afgifte van het visum aangezien bijkomende inlichtingen noodzakelijk zijn.

1.3 Verzoekster wordt op het Belgische Consulaat-generaal te Marokko geïnterviewd waarna op 24 maart 2010 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist tot uitstel van de afgifte van het visum. Aan het parket van de Procureur des Konings van Brussel wordt advies gevraagd aangaande de geldigheid het huwelijk van verzoekers.

1.4 Op 23 juni 2010 geeft de Procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot het huwelijk van verzoekers.

1.5 Op 3 augustus 2010 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de afgifte van het visum wegens schijnhuwelijk. Deze beslissing wordt op 26 augustus ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Commentaar:

De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007.

Overwegende dat het Consulaat-generaal van België te Casablanca aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van mevrouw E. S., geboren op 05/07/1983, van Marokkaanse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 26/03/2009, in Marokko, met dhr. G.C. geboren op 10/04/1977, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen of gelijkgestelden, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek door het parket van de procureur des konings te Brussel en de politie Brussel, en informatie vanwege het Consulaat-generaal van België te Casablanca zijn volgende elementen naar voren gekomen :

Meneer, 27 jaar oud, woont thans nog bij zijn ouders. Hij heeft een visuele handicap en oefent geen beroepsactiviteit uit.

Mevrouw verklaart in haar interview met het Consulaat-generaal van België te Casablanca dat ze contact hebben met elkaar via internet sinds 2004, en dit tot februari 2009.

Uit het rijksregister blijkt dat meneer van 12/01/2005 tot 01/08/2005 samenwoonde met H.N. Van 07/10/2008 tot 03/02/2009 woonde meneer samen met mevrouw R.H..

Meneer heeft mevrouw ervan op de hoogte gebracht dat hij het op seksueel vlak "nodig had" om andere vrouwen te zien, zolang mevrouw niet bij hem was... Meneer verklaarde nog dat mevrouw erg jaloers was, maar de situatie begreep... Ze waren nog niet gehuwd, dus nog niet gebonden voor het leven, aldus mevrouw.

De periode waarin betrokkenen met elkaar in contact waren via internet kan kennelijk niet worden gezien als een periode waarin zij naar elkaar zijn toegegroeid, gezien de contacten van meneer met andere vrouwen.

Betrokkenen zijn met elkaar in contact gekomen door toedoen van de nicht van mevrouw, die in België woont. Nadat ze twintig dagen samen hadden doorgebracht in Marokko, zijn ze in het huwelijk getreden. Reeds eind 2008, zonder dat betrokkenen elkaar persoonlijk hadden ontmoet, werd beslist om te huwen met elkaar.

Het is moeilijk verdedigbaar dat de visumaanvraagster een reële en duurzame levensgemeenschap wil aangaan met iemand die zij niet op een adequate wijze fysiek heeft kunnen leren kennen en zonder dat is gebleken dat beiden ook in het dagelijkse leven samen kunnen zijn en eikaars gebreken kunnen accepteren.

Uit de omstandigheden blijkt dat betrokkenen vóór het huwelijk geen relatie onderhielden zoals die van kandidaat echtgenoten mag worden verwacht.

Naar Marokkaanse normen en tradities verloopt een huwelijk in twee stadia: eerst een religieus huwelijk, zonder consummatie van het huwelijk, in het bijzijn van de naaste familie; nadien, enkele maanden of zelfs jaren later, volgt dan het officiële huwelijk, waaraan zeer veel ruchtbaarheid wordt gegeven en met een groots feest met veel genodigden. Vanaf dat ogenblik wordt het huwelijk geconsumeerd en beginnen de echtgenoten aan hun huwelijksleven. Van dit alles is niets terug te vinden in onderhavige huwelijk.

Meneer verklaart dat ze "niets speciaals hebben gedaan". Ze hebben een kleine maaltijd genuttigd met de ouders van mevrouw en haar broers. Naast deze personen was er niemand aanwezig op de voltrekking van het huwelijk.

Mevrouw verklaart dat de verloving en het huwelijk beide op 19/03/2009 plaatsvonden. Volgens meneer was dit op 26/03/2009.

Mevrouw verklaart dat er geen foto's van het huwelijk werden gemaakt en dat er geen geschenken werden uitgewisseld. Meneer zegt in zijn interview de goedkoopste trouwring te hebben gekocht, omdat dit toch slechts een symbool is. Hij verklaart verder nog te zijn gehuwd op een dinsdag (26/03/2009), terwijl 26/03/2009 een donderdag was. Op de huwelijksvoltrekking droegen betrokkenen geen huwelijkskleding; ze gingen gekleed in een jeans, een trui en baskets.

Wanneer betrokkenen aannemelijk willen maken ten aanzien van de Belgische overheid dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame relatie voor ogen hadden bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij elkaar voordien op een grondige en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame samenleving met elkaar, hebben beslist om in het huwelijk te treden. De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks vast te stellen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Brussel onze diensten op 23/06/2010 een negatief advies heeft overgemaakt voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan mevrouw E.S.;

Gelet op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek (referentie: BR 55.97.2479-10) is het parket van de procureur des konings te Brussel van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde,

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. G.C. en mevr. E.S. niet het recht op gezinshereniging.

Het visum wordt derhalve geweigerd. »

2. Over de rechtspleging

2.1 In fine van haar verzoekschrift en repliekmemoirie vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2 Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad dient ambtshalve na te gaan of verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikken bij het indienen van het beroep.

3.2 Het verzoekschrift werd ingediend door eerste verzoekster, aan wie het visum werd geweigerd en haar echtgenoot die in België verblijft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 augustus 2010 waarbij de door eerste verzoekster ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name eerste verzoekster en heeft geen uitstaans met tweede verzoeker die voorliggende vordering mee heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten. Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Tweede verzoeker heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is. In de mate waarin het beroep wordt ingesteld door tweede verzoeker is het onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41, §1 en 58 van de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

4.1.1 Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster dat de initiële aanvraag in het Frans gesteld was en dat de verwerende partij in het Nederlands geantwoord heeft. Verzoekster stelt evenwel dat zij geen Nederlands praat noch begrijpt. Zij verwijst naar artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken dat voorziet dat de centrale administratie dient te antwoorden in één van de drie landstalen gebruikt door de particulier die zich gericht heeft tot de administratie. In casu meent verzoekster dat twee particulieren zich gericht hebben tot de administratie, met name een Belgische onderdaan die vraagt zijn recht op gezinshereniging met zijn familieleden te mogen uitoefenen en een niet EU-burger die een visumaanvraag heeft ingediend. Beiden hebben duidelijk gebruik gemaakt van de Franse taal, bijgevolg diende het antwoord eveneens in het Frans te zijn. Verzoekster verwijst voorts naar artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken dat voorschrijft dat elke akte die deze regel schendt, nietig is. Verzoekster haalt tenslotte rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State om haar standpunt kracht bij te zetten.

4.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat het te Casablanca aan het loket van het Belgische Consulaat-generaal ingevulde typeformulier geen taalkeuze inhoudt en dat dit slechts een inlichtingenblad behelst dat wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing zowel in het Nederlands als in het Frans kon worden gegeven aangezien ze uitgaat van de Federale overheid die eenzijdig oordeelt over voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Volgens de verwerende partij heeft verzoekster geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Bovendien stelt de verwerende partij dat verzoekster, als niet ingezetene van de Belgische staat, zich niet kan beroepen op de wetgeving inzake het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten. Waar verzoekster stelt dat de aanvraag zowel door haar als door haar Belgische man zou zijn ingediend, merkt de verwerende partij op dat de Belgische man zich inderdaad kan beroepen op de toepassing van de Taalwet Bestuurszaken maar dat zij het niet eens is met de stelling dat de visumaanvraag door beiden zou zijn geschied. Het is verzoekster die toegang wil krijgen

tot het Belgisch grondgebied, en daarvoor een visumaanvraag heeft ingediend zodat de visumaanvraag enkel en alleen door haar gebeurde. De verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het middel.

4.1.3 In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar middel.

4.1.4 Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt. Er dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Uit een analyse van de rechtsleer blijkt dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits RvV 39.795 - Pagina 5 van 7 dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…) Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoekster worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

*“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:
A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:*

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;
 B. Indien de zaak niet gelokaliseerd of niet lokaliseerbaar is en:
 1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;
 2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
 3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet - Pagina 6 van 7 Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: *"Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie 'affaire localisée ou localisable' est empruntée à l'arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: 'on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée' »* – Doc. Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Indien de zaak niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, § 1, B van de Taalwet Bestuurszaken. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 2° bedoelde particulier (cf. supra punt 3.6.). In deze dient derhalve het in artikel 17, § 1, B van de Taalwet Bestuurszaken, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. « Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut ». Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968) en « la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère » (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), » c'est- à- dire « en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique » (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208), geciteerd in GOSSELIN F., « L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966 », Kluwer, 2003, p. 190).

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandeling van de visumaanvraag werd opgedragen aan een ambtenaar (P.D.K.) die in de zaak van verzoekster in het Nederlands opgestelde brieven en mails heeft gestuurd en ook finaal het door hem in het Nederlands aangemaakt en gevalideerd beslissingsformulier heeft ondertekend en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Het argument van verzoekster dat de visumaanvraag ook mede door haar Belgische echtgenoot werd ingediend, kan niet worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging door verzoekster werd ingediend en dat de bestreden beslissing gericht is tegen verzoekster. De Raad verwijst hierbij tevens naar het gestelde onder punt 3.2.

Een schending van de Taalwet Bestuurszaken wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; van artikel 8 EVRM; van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder *"le principe général de bonne administration, le principe de proportionnalité, le principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, les principes d'équité, du contradictoire, de gestion consciencieuse, l'erreur manifeste d'appréciation, la contrariété, l'insuffisance dans les causes et les motifs."*

4.2.1 Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing zich baseert op verkeerde gegevens. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot minder dan een maand met zijn vorige vrouw heeft samengeleefd, dit in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt. Voorts betoogt verzoekster dat zij samen twintig dagen in februari hebben doorgebracht en daarna nog eens twintig dagen in maart vooraleer zij gehuwd zijn. Deze gegevens zijn belangrijk volgens verzoekster aangezien de bestreden beslissing zich baseert op de verkeerde veronderstelling dat verzoekster lichtelijk besloten heeft in het huwelijk te treden en dat haar echtgenoot nog een andere relatie zou gehad hebben op het ogenblik dat de beslissing om te trouwen was gevallen. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot reeds in oktober een einde had gesteld aan zijn vorige relatie en dat de daaropvolgende vier maanden essentieel waren in de evolutie van de relatie tussen hen. Daarenboven had verzoekster niet alleen meerdere jaren contact via internet om elkaar te leren kennen, maar had zij ook veertig dagen intens persoonlijk contact alvorens te trouwen.

4.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de thans bestreden beslissing de weigering van een visum gezinshereniging betreft en dat deze beslissing genomen werd op basis van een negatief advies van het parket van de procureur des konings omtrent het aangaan huwelijk in het buitenland. Volgens de verwerende partij heeft verzoekster zelf geantwoord in een interview, afgenomen op 17 februari 2010 in kader van haar visumaanvraag, dat zij twintig dagen heeft doorgebracht met haar man alvorens te huwen. Bijgevolg kan verzoekster moeilijk verdedigen dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn omdat daarin vermeld staat dat zij en haar man slechts twintig dagen samen hebben doorgebracht in Marokko alvorens te huwen. De verwerende partij meent voorts dat het argument dat de relatie van verzoeksters man met zijn vorige partner slechts één maand geduurd heeft niet afgeleid kan worden uit het administratieve dossier. Hieruit blijkt namelijk dat verzoeksters man heeft samengewoond met zijn vorige partner in de periode van 7 oktober 2008 tot 3 februari 2009, bijna een half jaar. Volgens de verwerende partij komt verzoekster niet verder dan het uiten van feitelijke kritiek op slechts enkele onderdelen van de beslissing doch de beslissing moet gezien worden als een geheel en bestaat niet uit enkele losstaande zinnen. Door slechts enkele elementen te bekritisieren, kan verzoekster niet de nietigverklaring bekomen en ook niet de indruk ongedaan maken dat het hier om een schijnhuwelijk gaat. Bovendien is de feitelijke kritiek niet met bewijzen onderbouwd en beperkt verzoekster zich tot naakte beweringen. De verwerende partij betoogt nog dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij deze aanvecht in het verzoekschrift, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoekster van oordeel zou zijn dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd, stelt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid en is zij van oordeel dat de beslissing afdoende gemotiveerd werd, zowel in rechte als in feite. De verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het tweede middel.

In haar repliekmemoire volhardt verzoekster in haar middel.

4.2.3 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, van *les principes d'équité, du contradictoire* en *la contrariété*, merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling en van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepalingen en beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht (W.I.P.R.) en naar het feit dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap gelet op de elementen die naar voren zijn gekomen uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek van het parket van de procureur des konings en de politie Brussel en informatie vanwege het Consulaat-generaal van België te Casablanca. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat de bestreden beslissing zich baseert op een verkeerde veronderstelling, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de beslissing verkeerd is waar zij stelt dat haar echtgenoot van 7.10.2008 tot 3.2.2009 heeft samengewoond met een andere vrouw nu haar echtgenoot in werkelijkheid slechts minder dan een maand met deze vrouw heeft samengewoond. Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het uittreksel van het rijksregister van haar echtgenoot, blijkt evenwel dat haar echtgenoot inderdaad van 7.10.2008 tot 3.2.2009 heeft samengewoond met de genaamde R.H. zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat haar echtgenoot slechts minder dan een maand met een andere vrouw heeft samengewoond. Ook waar verzoekster vervolgens betoogt dat zij veertig dagen in plaats van twintig dagen persoonlijk contact heeft gehad met haar echtgenoot alvorens te huwen, dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar interview op het Consulaat-generaal te Casablanca op de vraag hoeveel tijd zij samen hebben doorgebracht alvorens te huwen, geantwoord heeft dat zij twintig dagen samen hebben doorgebracht en dit met het oog op de kennismaking met de familie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat: *“Van 07/10/2008 tot 03/02/2009 woonde meneer samen met mevrouw R.H. {..}”* en *“Nadat ze twintig dagen samen hadden doorgebracht in Marokko, zijn ze in het huwelijk getreden.”* De stukken die verzoekster voegt bij het verzoekschrift betreffen stukken die niet terug te vinden zijn in het administratief dossier zodat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent en derhalve het visum geweigerd wordt. Wat enkele van deze motieven betreft, beperkt verzoekster zich in wezen in het middel tot het bespreken van enkele van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Bovendien laat verzoekster de andere motieven van de bestreden beslissing ongemoeid terwijl de motieven van de bestreden beslissing gelezen moeten worden als één samenhangend geheel ingevolge hetwelk de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloten heeft tot de weigering van de afgifte van het visum.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is, noch dat een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER